

אחרי שהסתיים גילוי הנפגעים וכו'

הישראלי, ושל הפלסטינים שהיו עצורים בכניין המימשל ומצאו גם הם את מותם בפיצוץ הקטלני. עד שיגיעו לידיהם של אנשי הרבנות הצבאית, אין איש יודע מי מבין המתים הוא חייל ישראלי ומי מהם

לבוש, בוחן את החפץ, שולח מכט מהורהר למרגלותיו, מוחה את הזיעה מעל מיצחו, וממשיך בעבודה. כמשך כל חייו ילוו אותו מראות הזוועה הללו, של הגופות המרוסקות והמעוכות של חבריו, ששלף מבעד לגושי הבטון

שהוא רואה משהו, הוא הפסיק מייד את העבודות. חיילים ואנשי הרבנות מיהרו למקום והחלו מפנים בידיים. כאן הם מצאו שרידי גופה בתוך ההריסות של הקומה הראשונה של בניין מישמר הגבול.

עוד גופה בשעות אחרי-הצהריים עסקו הכבדים בנינוי ההריסות. הם עשו זאת בזהירות רבה. בכל פעם שנדמה היה לקצין, שעמד בסמוך,

הביתה מרחק מטרים ספוי רים ממקום האי רוע העמיד משרד-התיקשות ניידת טלפונים אלחוטיים. חיילים שניצלו ונשארו בחיים, מאותם שלא נמצאו ופנו. עזרו בנינוי וכזה נגמר, מצאו פנאי לטלמן הביתה למישפחות הדואגות ולהור' דייע להם שהם בריאים ושלמים.

עלידי אנשי הרבנות הצבאית. אלה עבדו במרץ רב ותוך זמן קצר הצליחו לזהות את מרבית הנפגעים. ברקע: חלק מבניין מישמר-הגבול שנתר עומד, ועליו שרידי פנח מהשריפה שפרצה בו עם הפיצוץ. החיילים אספו מבין ההריסות שנתרו משני הבניינים כל פריט לבוש וכל נייר שמצאו.

לזיהוי רוב הגופות שהתגלו בתוך ההריסות היו מעוכות וללא סימני זיהוי. החיילים בתוך שני הבניינים ישנו עדיין כשאירע האסון. חלקם התעוררו לשמע היריות, אך בטרם הספיקו להבין מה קורה, כבר אירע הפיצוץ העז. הגופות נאספו בצד הבניין ונשלחו אחרי-כך לזיהוי

פלסטיני, או לבנוני שהיה עצור. כינתיים מודיע דובר צה"ל כי מטוסי חיל-האוויר הישראלי תקפו מטרות בשטח לבנון שבשליטת הסורים. ההודעה מתקבלת בצור באיי איכפתיות. הגופות מוטלות בצד, להם כבר לא תועיל פעולת-התגמול הזאת. הם גמרו את חייהם בתופת הלבנונית חסרת הפשרות. שאר החיילים מדוכאים מדי ממראה עיניהם וממעשי ידיהם, מכדי לחשוב על פעולת-צה"ל. גורמים בכירים מודיעים שוב ושוב, שכל ההוראות בוצעו. החיילים בשער, כך נאמר, פתחו באש על מכונית-התופת, ברגע שהבחינו בה.

דהירה אל המוות **אנשי הרבנות הצבאית משגיחים על פינוי הגופות. זוהי המחלקה שלהם. הם מכסים אנשים, שעד לפני שעות ספורות חיו ונשמו, גם את הפנים. אחרי כן תתחיל העבודה האמיתית שלהם. בשקט, בלי רעש הרפורים והטרקטורים, יצטרכו בזהירות רבה לזהות את החללים. אלה בצד אלה שוכבות גופותיהם של החוקרים, אנשי שירות הביטחון**

ש.א. חס וחלילה, תבוא מישלחת של קצינהעיר, עם רופא ואחות, ויודיעו על הנורא מכל. החיילים מפנים במהירות. בוחנים מתחת לכל אבן ולכל גוש בטון. כל נייר נאסף ונברק בקפדנות. חלקי לבוש קרועים מונחים בצד נעליים צבאיות. חיילים שלא הספיקו אפילו לקום ממיטתם ליום חרש, מצאו את מותם בתוך המצעים, והנעליים הצבאיות השחורות נותרו מיותמות. הכל עוברים כמעט בשתיקה. מפעם לפעם עוצר חייל צעיר ומאובק, מתכופף, מרים משהו, אולי דיסקית ורוקה, אולי פיסת נייר, אולי פריט

ומיספר הפצועים. לא הרחק משם, מעבר לגיבעה קטנה, הסתערו החיילים הניצולים על משרד-התיקשות דאג להעביר למקום האסון ניידת, שבה כמה מכשירי טלפון, כדי שהחיילים יוכלו להודיע למישפחותיהם הדואגות, שהם בחיים ושהכל בסדר. הם היו נרגשים, ובטלפון האלוטי קשה היה לשמוע משהו, אבל הם הודיעו בבית שהכל בסדר, כך עוד מישפחה רואגת נשמה לרווחה. שאר המישפחות ישבו בבית והמתינו. למה? האם יגיע הטלפון הגואל מהבן, מהבעל שנמצא בצור, או